

Importen og paa anden Maade at sikre Erhvervslivet mod økonomisk Sammenbrud, vilde man, saaledes som Forholdene nu en Gang har udviklet sig, have tilraadet at stemme for Forslaget med de af dem foreslaaede Ændringer. Ændringerne gik i Særdeleshed ud paa, at der ved Siden af et Bankraad, der var sammensat nogenlunde som det nuværende, skulde være en Kontrolkommission, som skulde undersøge og følge Bankens Forretninger i alle Enkeltheder, og der skulde endvidere være et Rigsdagsudvalg, som skulde have Indseende med alle Bankens Forhold, kunne kræve sig alle Oplysninger forelagt og i det hele taget følge Banken paa nært Hold. Jeg vil gerne spørge, om der er nogen, der for Alvor tror, at det er muligt at lede en Bank, naar man skal have et tredobbelt Bankraad, hvor den afgørende Instans kommer til at bestaa af Politikere, der ikke kan forudsættes at have nogen rigtig Forstaaelse af en Banks Forhold. Jeg tror ikke, man for Alvor kan hævde det. Men disse Udtalelser i Betænkningen beviser, at Socialdemokraterne, naar de havde faaet disse Betingelser opfyldt, var rede til at stemme for Forslaget, og deres stærke Angreb nu imod Ordningen synes jeg derfor ikke er helt vel begrundet.

De Radikale derimod havde, som saa ofte før, intet Standpunkt. Det er ikke noget nyt for de Radikale, men i en Sag som denne, hvor man *skal* have et Resultat, synes jeg alligevel, det er et ynkverdigt Standpunkt at indtage, at man ikke har noget andet at sætte i Stedet, men dog stemmer imod et saadant Forslag; det blev udtalt af de Radikale, at baade Forslagets Vedtagelse og dets Forkastelse vilde medføre store Vanskeligheder, men desuagtet stemte de blankt imod.

Der blev fra radikal Side især henvist til, at man kunde skride til en langsom Likvidation, og der blev hævdet, at selv om den var vanskelig i Februar, havde den været let gennemførlig i September og i hvert Fald overmaade let i Juli 1922. Men dette er jo kun en Paastand. Der er ingen, der tror, at det vilde have været muligt at afvikle Landmandsbankens Forhold saa hurtigt, at Likvidationen — som jeg forudsætter skulde have været under Statens Garanti — kunde have været tilendebragt saa hurtigt, at man havde kunnet undgaa Tabene. Hvem skulde have overtaget disse store Virksomheder? Hvorledes skulde Landmandsbanken have frigjort sig saa hurtigt, at det ikke havde vist sig, at selv under en Likvidation var de samme Tab blevet lidt, som nu lides? I den Henseende skal jeg minde om, at

Detailhandlerbanken traadte i Likvidation i 1908, og den likviderer endnu, Grundejerbanken traadte i Likvidation i 1914, og den er heller ikke færdig, og i øvrigt kan jeg henvise til mange Likvidationsaffærer, der viser, at det ikke gaar med nogen overdreven Fart, men her vilde en hurtig Likvidation have været komplet umulig, for der var ingen, der var i Stand til at overtage de store Engagementer, Landmandsbanken var inde i. Det vilde altsaa have været afgørende nødvendigt at foretage en meget langsom Likvidation, og man vilde da netop være kommet ind i de Risikoer, som man er i nu, og vilde ikke have haft den Fordel, man nu har, at man kan fortsætte med Forretningen, som viser sig at være saaledes, at Banken indtjener et smukt Overskud, selv om det vil vise sig, at de Afskrivninger, der hidtil er foretaget, endnu ikke er dybtgaaende nok.

Jeg skal efter disse Bemærkninger vende tilbage til de Oplysninger, der er afkrævet, og meddele, at jeg mener, Offentligheden har faaet Underretning om alle Forhold, som den har det mindste Krav paa at faa oplyst. Man har jo den Opfattelse, at der endnu er noget, som man vilde have særlig politisk Gavn af at faa at vide — jeg tror ikke, der kan være Tale om andet Ting, man vil kunne benytte i Agitationen; man har sikkert heller ikke andet Formaal med de yderligere Oplysninger, man ønsker. Jeg skal imidlertid gerne afgive den Erklæring, at der udover de offentlig nævnte Navne ikke paa de omtalte Konti, hvor der er ydet Personer Fordele af den Art, der særlig er kritiseret, findes Navne paa nogen nuværende Minister eller Rigsdagsmedlem eller saadannes Ægtefæller. Det samme gælder med Hensyn til den meget omtalte Aktieemission i De Forenede Skotøjsfabrikker, der fandt Sted i Efteraaret 1916, idet der overhovedet ikke er tildelt nogen Person Aktier paa en saadan Maade eller i et saadant Omfang, at der med mindste Gran af Berettigelse kan være Tale om Bestikkelse. Jeg skal indrømme, at den Koncipist, der har skrevet det Stykke, der omhandler denne Emission, har skrevet det med en løbsk Pen, men der er efter mit Skøn intet som helst, der berettiger den haarde Kritik, der fremsættes.

Men der er en anden Ting, jeg i den Forbindelse gerne vilde spørge om. Naar man nu kritiserer saa haardt og mener, at enhver, der overhovedet har modtaget Aktier den Gang, har gjort sig skyldig i en mindre pæn Handling for ikke at bruge et stærkere Udtryk, hvorfor gjorde man da ikke fra den Side, som nu kritiserer